

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. III. Absentia, Absens, Præsentia, Præsens. Abesse. v. infr. in esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

lit. T. & altera Feudali, ex cap. 17. feud. lib. 2. de eo qui sibi & heredib. suis masculis. Nam quando foemina vocantur, deficientibus masculis, hac vocabula, cum sint ablativi absoluti, resolvuntur in conditionem; & perinde est, ac si dictum fuisset, si decesserint Gozadin. consil. 53. n. 13. & quod consequens est, jus foemineum in eum eventum, quo masculi defuncti fuerint, suspendunt, & eveniente conditione illa, foeminas vocant: inquit Hartm. Pistor. lib. 2. part. 2. quest. 36. n. 33. Similis disputatio est in c. un. in fin. 1. Feud. 21, ubi dicitur: Vassallum beneficium suum amittere, si concubuerit cum uxore Domini, Domino vivente. Ex quo nonnulli disputant, Vassallum cum vidua Domini defuncti concumbentem feudum non amittere, quia ibi Feudista utatur duobus ablativis absolutis: vide Gothofr. Antonii disp. feud. n. 14. s. lit. B.

De simili Brocardico: quod ablativi absoluti etiam praeteriti temporis verificentur de praesenti; multo vero magis de praeterito imperfecto, & ita de actu adhuc durante, vide Gædd. de stip. c. 9. n. 122.

CAP. II.

De Abrogatione II. & correctione, itemque de defuerudine. Vide inf. sub tit. allegatio, correctio.

CAP. III.

Absentia, Absens, Praesentia, Praesens. Absesse. v. infr. in esse.

Axioma I.

Iusta absentia nemini debet esse damnosa. v. Rittershus. 2. different. 14.

EXEGESIS.

Fundamentum hujus regulæ est in l. 2. Si ex noxali causa. ratio desumpta ex generalibus æquitate, quod nemo debeat cum damno alterius locupletari. l. 14. de Condict. in deb. l. 206. de Reg. Jur. c. 48. eod. in 6. nisi scilicet sua culpa damnum sentiat, ut in Usucap. praescript. contingit. tunc enim damnum sentire non videtur. cap. damnum 86. de R. I. in 6. jam vero culpa ei imputari nequit qui iusta ex causa abest.

Sensus autem hujus regulæ pro diversitate subiecti varius. Et quidem quis absens dicatur videri potest in Bart. in l. duobus. §. ut. in fin. de duob. reis. Alex. de Im. in l. 2. §.

voluntatem. col. 3. vers. & quis dicatur absens. ff. sol. mat. Spec. in tit. de praescript. vers. quando aliquis. Quoad hanc regulam absentia quinque modis recte consideratur. Vel enim absentia est necessaria & probabilis, vel probabilis tantum, aut tantum necessaria, vel voluntaria sine contumacia vel cum contumacia. Ultima absentiae species neminem excusat, nisi ut impediatur sententiam definitivam in criminalibus, ceteræ pro diversitate subiectorum varios sortiuntur effectus, prout videre licet apud Kling. in Instit. tit. de act. reissi. p. 337. & latius patebit ex sequentibus: quod enim attinet.

Primo absentiam necessariam & probabilem. Illa non tantum absenti aut alii non debet esse damnosa. l. 140. de Reg. Jur. l. fin. C. de rest. mil. l. fin. de dol. l. 1. Quib. ex causis major. sed etiam proficua est redeunti ad obtinendam per integrum annum vacationem à publicis muneribus. l. 10. de Excus. tur. 2. In restitutionum materia comparatur minori. l. 6. d. in integ. restit. quod etiam 2. de necessaria aut 3. probabilis simplici absentia asserit. l. nec non. 28. Ex quib. causis majores. l. 26. eod.

Quod autem 4. loco pertinet ad absentiam voluntariam quæ sine contumacia est, illa in judicialibus non nocet, veluti si mercator sui commodi causa abesset: citari enim absens debet. l. 53. §. fin. de re jud. can. 4. §. 11. 13. caus. 3. q. 9. l. ea quæ 7. C. Quom. & quand. jud. nec ejus defectus à principe ipso secundum communem Dd. opinionem recte suppletur. Dec. consil. 63. n. 11. consil. 181. num. 8. Rom. sing. 137. Vant. de null. ex def. Cit. n. 6.

Limitatur tamen supradicta regula: 1. quod restitutionis remedium locum non obtineat, quoties absens procuratorem reliquit, qui agere & cum quo agi potuit. Si enim aliquis absentiae causam defendere sit paratus, praesens nihil habet, quo suam negligentiam queat excusare, l. 22. Ex quib. causis major. Et absens ordinario remedio mandati contra procuratorem negligentem satis tutus merito ab extraordinariis & subsidariis his auxiliis arcetur. secundum l. 16. de min. 2. Quod absentia noceat & necessario & probabiliter absenti si absentiam istam praecessit culpa, vide l. 2. §. 8. Si quis caut. 3. Fallit in eo qui absentiam affectavit. l. item hi. 4. ex quib. causis major. quod etiam in simplici necessaria absentia procedit d. l. 2. §. 9. si quis caut. nihil enim desideratum prodest: prout docet glossa per plurim. exempla dist. loc. Add. Dec. ad l. 140. de R. I.

II.

Absens qui iusta & probabilem absentiae causam habet in favorabilibus pro praesente habetur.

Elicitum hoc axioma est ex l. Questum. 78. de legat. 3. l. Scie 20. §. Pamphila. 6. de inst.

Et instr. leg. & locum quoque habet in eo qui in servitio Episcopi abest: hic enim nihilominus praeendas suas velut praesens accipit. Barbosa in Jur. Can. tom. 2. p. 33. col. 1. num. 1. Item in eo qui studiorum causa abest d. l. 78. de l. 3. §. 1. 20. §. 6. de instr. & instr. l. 1. imprimis ob Theologiam c. 32. ext. de praeend.

Limitatur haec regula 1. quoad distributiones quotidianas; nam haecenus non habetur pro praesente. *d. cap. 32. de praeendis.*

2. Fallit etiam quando praesentia damno-
sa, absentia est proficua, ne, quod in favorem absentium est inventum, in eorum odium re-
torqueatur contra l. 6. C. de leg. v. infra loc. de praesent.

III.

Res absentium defendi publice & privatim interest. *l. servum quoque 33. §. 2. de procurat. l. 1. de Neg. gest. Carpzov. 2. qq. crim. 66. n. 27. & 3. qq. 105. n. 27.*

CAP. IV.

Absolvere. Judicium.

Sententia condemnare.

Axioma I.

Nemo, qui condemnare potest, absolvere non potest. Sive quisquis condemnare potest, etiam absolvere potest *l. 3. de Re jud. Ant. Fabr. in rat. de- cid. ad l. 4. §. 1. de eo quod cer- to. pag. 543. b. ubi hac de re late.*

EXEGESIS.

Fundamentum Regulae.

1. Est hac *l. 37. R. I.* juxta lectionem Florent. Quam ibidem recte asserit Philipp. Matth. in *Comm.* Paul. clarius & per simplicem affirmationem loquitur *J. C. in l. 3. de re jud. ibi, qui con- demnare potest, is absolvendi quoque potestatem habet.* eaque regula videtur nata ex more judicum dandorum; cum enim praetor judicem daret cum formula, si parer, Titium debere 100. condemna, hoc ipso potestatem quo- que indulgisse arguebatur, absolvendi: apparet enim magistratum, qui vo- luit reum condemnare, si deberet, utique & absolvi eum voluisse, si non deberet, arg. *l. Arrianus. 47. de obl. & act. Donellus 27. comment. 5.*

Ratio Regulae.

2. Ratio regulae, non tam ea

est, quam post glossam & alios adducit Menochius. *l. de arbitr. Jud. quest. 43. num. 5. Quos suo more etiam sequitur August. Barbosa in axiomatis juris usu frequentioribus axiom. 1. n. 3.* quod ab- solvere & condemnare convertibilia sint & paria, ut qui unum possit, possit & alterum. *Biblioth. Döring. in verbo absolvere n. 8. & 19. per cap. verbum 51. de poenit. dist. 1. c. cum inferior 16. de Ma- jor. & Obed.* Nam hoc simpliciter con- cedendum non esse, vel ex seqq. pate- bit; neque diligentissimus parium compilerator Damhouderius hac inter paria referre ausus est; sed potius quia majus est condemnare, minus absol- vere; itaque concessio eo, quod majus est, hoc est, condemnatione, etiam, intelligitur concessum id, quod minus est, scilicet absolutio. Sed non vice versa: quia damnandi potestas revera major est potestate absolvendi. *Phil. Matth. dicto loco. num. 5.* Nam si iudex datus sit, sub hac formula, Si PA- RET NON DEBERE, vel, Non deli- quisse, Absolve: damnandi potestatem non intelligitur accepisse. *l. ult. §. 1. ubi Gothofred. C. ubi Senatores vel clariss. Donellus d. loco.* Quod pertinet etiam exemplum de Legato de latere, qui extra provinciam absolvere quidem potest excommunicatos, non autem excommunicare, apud Menoch. dicto loco num. 16. & 23.

3. Intelligenda autem venit regu- la, habitu semper respectu ad perso- nam ejus, qui potestatem exercet, notu ad personam patientis; ac praesuppo- sitis ubique terminis habilibus, ut sci- licet iuste utrumque fiat: Non ergo licet ita sophisticari: Iudex potest nocentem damnare, Ergo & absolve- re. *Duaren. ad l. 3. de re judic.* Prae- supponendum enim est exercitium potestatis legitimum. Quibus obser- vatis Ripa ad eandem *l. 3.* ampliatio- nes & limitationes, quas Menochius dicto loco late persequitur, pleraque minus apta: aliqua etiam incongrua apparebunt.

II.

Absolutio esse non potest, nisi praecesserit condemnatio.

Fundatur haec regula in *cap. venerabilem 34. & ibid. gloss. de Elect. Job. And. in cap. cum dilectus 2. de Ord. cognit. Dd. comm. in l. de- cem 116. de V. O.* ratio est, quia omnis priva- tio praesupponit habitum, nec sine eo illa dari